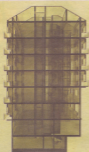

Allting går igen

CAMILLA HAMMARSTRÖM ser tre stipendiater på Bonniers konsthall

Johannes Heldén: "Collectors edition", 2005.

Martin Sundvall: "Den svenska modellen", 2007.

Caroline Mårtensson: "Canis Apus familiaris", 2007.

Lite svepande kan man säga att årets Maria Bonnier Dahlén-stipendiater problematiserar relationen mellan natur och kultur. De där övergångarna mellan människoskapet och organiskt alstrat som förefaller så flytande och svårgränsade. Överallt uppstår ju former och mönster som går igen: Fibonacci-talserie i växtrikt, termittstackarnas katedraler, djurens skiftande pälsäckning, fraktalernas vindingar etcetera.

Martin Sundvall arbetar med digitala framställningar av såväll växtlighet som arkitekter. Bliår trädgård (2006) består av en 3D-animation och grafiska blad av grönyrk, som påminner om kristallisationer eller artträd. Beträktaren svävar som ett allvetande jag i denna isande tysta

värld, rör sig med blicken över utsikten i dess svartvita formaliserade vegetation. På något paradoxalt vis upplever jag det som ett dödsrike; och erinrar mig Freuds tankar i Bortom lustprincipen där han provar att definiera liv som den individuella omväg varje organism tar på vägen mot sin egen utplåning.

Konstnären har även lockats av den nya teknik som kan framställa tredimensionella utskrifter i plast. De små beretta höghusen i

KONST

STIPENDIATER 2007
Bonniers konsthall, Stockholm
7:e-8:e januari

Den svenska modellen (2007) påminner om delikat formade getingbon i sitt precisionsarbete. Verket är inte bara en spegling av det fätra, utan även en listig kommentar till folkhemmets känsla för transparens och öppenhet.

Nos Johannes Heldén är det räddigare. Hans preparerade samling sciencefiction-böcker Collectors edition (2005) är mer av litterärt språkeperiment än gestaltat konstverk. Besökarna kan titta och läsa i böckerna som bytt omslag med varandra och fått baksidensexter som är ett slags fragmenterad poeti.

Då fascinerar jag mer av hans videoanimationer, som utstrålar en magisk aura av födelset och undergång. Till suggestiv elektronmusik visas ett litet kluster som långsamt växer till en svärm av vita harkrankar. På nästa skärm syns en uppslagen bok med ett odefinierbart landskap, på en gång kosmiskt och reellt. Ljuden är här mer språkande. Den molekylära himlen exploderar av bloss, som kan vara på en gång eldfuglar i en skog och krevader över ett belägrat Bagdad. En liten blå körlapp sin egen ljuskägla.

Den tredje animationen (tyvärr med poetisk speakeröst) består av ett hav med rockor, som ibland häver sig likt flygfiskar över vattenytan. Heldén lyckas i animationerna frambevärja en ljudligt ambivalent stämning, komplex som livsbetingelserna själva.

Caroline Mårtenssons jaktorn i bjösk har samma dimensioner som barnstolar. Med sina fäpudsade ribbor fungerar de också som minimalistiska skulpturer. Enkla, vackra och dubbeltydiga samtalat de med den fiktiva jägarens vardagsrum lite längre bort i salen. Canis lupis familiaris (2007) heter verket som består av fältöl, ålgrötryck, lampboed och jakttröföer. Det är bara det att fällen på golvet är fria en hund, en gølden retrievever.

På samma sätt som storleken ändrats på jaktornen, har här överenskommenheten om vad som är tillåtet byte förskjutits. De där membranösa gränserna som vi upplever som så stabila, men som historiskt sett visat sig vara milt sagt relativa. Plötsligt får jag syn på lampskärmen, ett gult ljus strömmar genom ett material som liknar skinn. Hårlöst. Hadfögar. Jag säger inte mer.

På samma sätt som storleken ändrats på jaktornen, har här överenskommenheten om vad som är tillåtet byte förskjutits. De där membranösa gränserna som vi upplever som så stabila, men som historiskt sett visat sig vara milt sagt relativa. Plötsligt får jag syn på lampskärmen, ett gult ljus strömmar genom ett material som liknar skinn. Hårlöst. Hadfögar. Jag säger inte mer.

Camilla Hammarström